

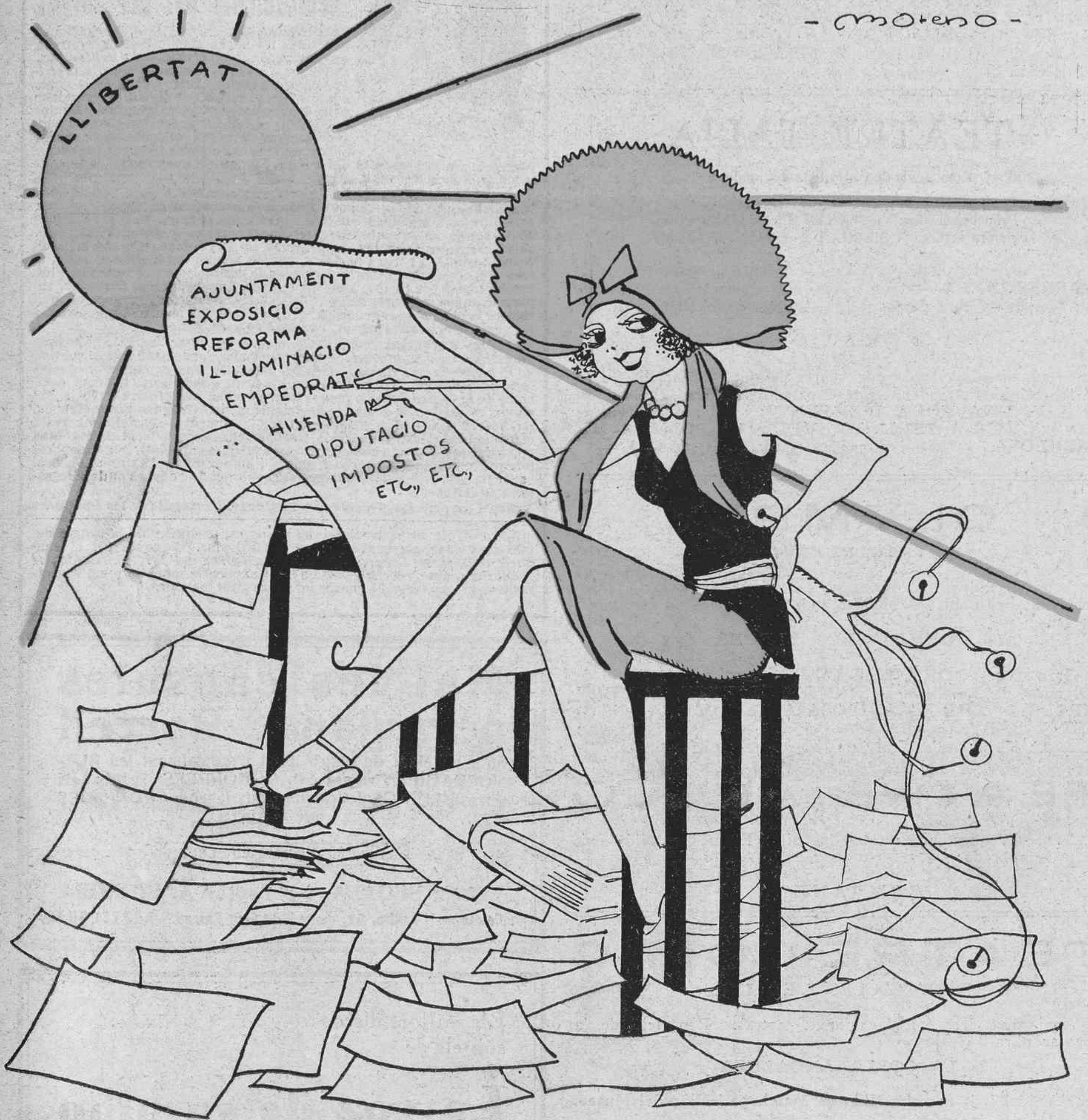

Barcelona, 7 de Febrer de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2641 - 15 cts. - Atrassats, 30

- Moreno -

"L'Esquella", enfeinada

Després de sis anys, em preparo per a fer bugada.

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i grans espectacles de

JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors, JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu, MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda: **ELS ALLOTJATS.** — Nit: **K. O. L'ÍDOL DE LES DONES.**

Demà, dissabte, tarda: **EL CAPÓ FINGIT.** — Nit: **K. O., L'ÍDOL DE LES DONES.**

Diumenge, tarda i nit: El grandios èxit: **K. O., L'ÍDOL DE LES DONES.**

Nota.—Dimarts, nit: Funció extraordinària a benefici de l'Agrupació de ceguets "Iris": El grandios èxit, **K. O., L'ÍDOL DE LES DONES.** En obsequi dels mateixos hi prendran part els artistes PEPE MARQUÈS, PERLA ANTILLANA, EL CABALLERO FABRA i la BANDA MARTINENSE.

TEATRE TALIA

Companyia de vodevil i teatre modern

Primera actriu: **MERCÉ NICOLAU**

Primeres actrius: **VISITA LOPEZ, DOLORS PLA**

Primers actors: **S. SIERRA i M. GIMENEZ SALES**

Avui, divendres, tarda a les cinc: Seients de pati, 1 pesseta. **LA PRESONERA.** — Nit, a un quart d'onze: Exit sensacional: la famosa obra de Gantillon, traducció de Millàs-Raurell,

M A Y A

Demà, dissabte, tarda dos quarts de quatre. Cartell a profit del públic. Estrena en aquest teatre del vodevil en 2 actes, de F. F., **UNA DONA D'EMPENTA** i l'alegre vodevil de gran èxit, **PER A TENIR UN FILL** o **LA POMADA MIRACULOUSA.** — Nit, i diumenge, tarda i nit: **MAYA.**

OLYMPIA

CIRQUE D'HIVER

Avui, divendres, nit, i totes les nits, i diumenge, tarda: Gran èxit del Capità Schneider amb els seus óssos ferotges i els seus

110 FORMIDABLES LLEONS, 110

Gran succés. **ROB CIMSE ET CO,** emocionant atracció de l'Olympia de Londres. — **RAMON PRIETO'S COMEDY CIRCUS.** — **THE 4 MARIPOSA AND COMP.** — **ANTONET Y BEBY,** els formidables clowns.

TEATRE APOLO

Avui, divendres, nit, i totes les nits: El més sorollós èxit de la temporada:

CAMPANELA

TEATRE COMIC

ESPECTACLES VEDRINES

Avui, divendres. Esdeveniment teatral: Reposició de la popular obra

LA COPLA ANDALUZA

per l'AS del cant flamenc Niño de Marchena i Niño del Museo.

Aviat, la segona part de **LA COPLA ANDALUZA**

EL ALMA DE LA COPLA

Sorollós èxit a Madrid. — El millor quadro flamenc conegut: **Niño Marchena, Guerrita, Niño del Museo, Pepita Llaser.**

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres, tarda: **LA FILLA DEL CARMESÍ.** — Nit: **MISS BARCELONETA.**

Diumenge, tarda, primera sessió: **L'AUCA D'EN PATUFET.** — Segona sessió i nit.

MISS BARCELONETA

VIES URINÀRIES Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc.*, de l'home, i *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, fluxos, etc.*; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré.** Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (a variosis), *eczemes, herpes, úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses, eritemes, acne, urticària, etc.*, malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Solvré,** que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes, espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental, pèrdua de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremors, palpitations, trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré.** Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona,** rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortollament, tractament i guariment de les dites malalties.

Mai les càpsules peruvianes Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les **BLE-NORRAGIES** (purgacions) **GONORREES** i tots els altres **FLUIXOS** de les vies urinàries, per **CRONIQÜES** que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: **SEGALA,** o a l'autor **A. BORRELL**
Comte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Paraules al vol

Avui fa un dia bonic. Sí; en mig d'aquest hivern cru i antipàtic, avui ha sortit el sol. Ha estat una lleugera llambregada, un raig d'aquests simpàtics i matiners que entren pels vidres esmerilats de l'alcova, sense demanar permís i donant el "Bon dia". Ha entrat de cop i volta, com trencant uns núvols que feia mesos i mesos s'aturaven davant de casa. S'han obert els núvols, i el sol, sense

més ni més, ha entrat a l'alcova del malalt. Ha pujat pel llit, fins arribar a la cara, i amanyagar-la, tot donant-li aquella tebior agradable i matinera.

El sol ha arribat. Però, el sol d'avui és un sol de dia d'hivern. No té aquella fixació del de l'istiu. No s'hi queda

hores i hores. El sol, avui, ha arribat, ha fet una visita de metge de clínica, i els núvols han tornat a cobrir-lo. Es ben cert que aquell sol és un anunci de què s'acaba el mal temps... Que anem camí del temps bo, que el mal temps se n'anirà; però que encara l'hem de patir. Es cert, l'hem de patir.

Però, avui fa un dia bonic. No hem pas d'alegrar-nos-en molt. Perquè és un dia, millor dit, unes hores.

Però feia tant temps que no sentíem la tebior del sol matinejadó, que aquest d'aquest matí ens ha fet l'efecte d'una festa major. Ara, però, ens adonem del seu calor estovat. Ara, obrim els braços per aconseguir el sol de demà.

Avui fa un dia bonic.

* * *

.....

* * *

—Què li sembla?

—Se n'ha sortit prou bé...

—Vol dir?

—Sí.

—Ha quedat molt en ridícul.

—Encara hi quedava més abans...

—Vaja!...

EL NOSTRE DIBUIXANT, PICAROL

—Puc passar?

UN BANQUET

El darrer dilluns, dia 3, se celebrà un banquet al Gran Hotel de Palma de Mallorca, en honor d'Antoni Sbert, estudiant confinat. Hi concorregueren més de dos-cents comensals i es varen rebre adhesions de tot arreu

* * *

De la paraula "llibertat", ja hi ha escrita una síl·laba. Encara en queden dues... No cal dormir.

* * *

El món és un cercle. S'entrà en A per a salvar B i C. Passen els temps. I es surt d'A, per salvar B i C, que ara fan l'efecte que ens lliuren d'A. Tot roda. Tan sols els del cercle segueixen exactament com abans.

* * *

—1930? Bon dia!

FRANCESC MADRID

PEL QUE PUGUI ÉSSER

Mirador ha celebrat el seu primer aniversari. Hom tem que no pugui celebrar el segon.

S'HA DE DIR TOT

Per cert que, ja que parlem d'aquest setmanari, els de *Mirador* no ens obliden. Sentim sincerament donar-los tantes angúnies i mals de cap.

Diu un dels puntals de l'alludit periòdic: "Quan a L'ESQUELLA DE LA TORRATXA ens van dir que la gent de *Mirador* érem nois de casa bona, hem de confessar-ho, van posar els dits a la llaga."

I és clar! Si nosaltres sempre tenim raó. Però L'ESQUELLA no deia ben bé això, sinó això altre, poc més o menys: "*Mirador* el fan uns quants nois de casa bona als quals un bon senyor ha parat pis, i ells, d'aquest pis, n'han fet menjadora."

Les coses tal com siguin, home! I fins una altra.

DIEZ-CANEDO

Ha estat entre nosaltres Enric Díez-Canedo. Ens plau senyalar el seu pas per Barcelona amb unes paraules de complaença.

No el volem pas descobrir, no us el volem pas descobrir. Però us volem recordar la seva filiació espiritual, cosa que sempre fa de bon recordar.

Díez-Canedo és un altíssim poeta de Castella, un poeta d'una fina sensibilitat, d'una extraordinària elegància en el dir i en el sentir. El lloc que ocupa en la poesia contemporània — nosaltres el posàriem entre Antonio Machado i Juan Ramón Jiménez — el guanyà amb un dels seus primers llibres: *La visita del sol*.

Díez-Canedo és, també, un dels crítics dramàtics de més cultura, de més lucidesa, de més intelligència. Les seves crítiques d'*El Sol* són sempre agudes, justes i admirables. Recordem, com exemple, la que ha fet darrerament de *Maya*, de Gantillon. Hom pot dir d'ell, impunement i amb tota justícia, que és el crític més europeu d'Espanya.

Díez-Canedo és, a més a més, un dels esperits més joves del nostre temps. Joventut que és comprensió, modernitat, bon gust. Gràcies a aquesta joventut de l'ànima del poeta, pot recollir en la seva antena, orientada sempre a Europa, les vibracions més fines, més subtils del moviment artístic del món. En aquest sentit és el nostre millor guaita, el més digne d'agraïment.

I és un gran amic de Catalunya, dels nostres escriptors, dels nostres artistes. Per això ens complau dir-li sempre:

—Benvingut sigueu, Enric Díez-Canedo, a casa vostra!

PERE CRÉIXAMS

Pere Créixams ens ha arribat de París i ens ha ofrenat les seves pintures a la sala Parés. Magnífica ofrena d'unes pintures magnífiques.

Pere Créixams és un home alt, corpulent, fort, jove. Tot ell traspua joventut, bonhomia i alegria de joventut. Crida, riu fort. Té la gran virtut de no ésser discret d'idees ni sentiments. La discreció en les idees i en els sentiments és pobresa mental i eixutesa de cor. No, no: Pere Créixams és un home efusiu, franc, obert, apassionat. I un formidable temperament d'artista que ha hagut de reconèixer tothom.

Pere Créixams, sol davant la vida, s'ha fet tot sol. Ja home madur, s'ha descobert un temperament de pintor. I ha esdevingut un pintor que sap veure les coses d'una manera nova, que té una ànima pròpia i no manllevada. No segueix modes, no s'empara en l'extravagància per a dissimular — com tants altres — el desconeixement del dibuix i del color. Pinta no obeint altres normes estètiques que les del seu instint, que les del seu temperament de gran pintor.

J. MATEU I PLA

Un altre artista, la vida i el temperament del qual és tot el contrari del Pere Créixams que suara ha exposat a la sala Parés. Si la vida i l'ànima de Pere Créixams tenen un aire de crit i turbulència, la vida i l'ànima de Mateu i

Pla tenen una serenor, una placidesa admirables. I no per això l'art d'aquest dibuixant deixa de tenir intensitat, profunditat. Mateu i Pla és un artista humil, apagat, silenciós — noblement silenciós —, que dedica a l'art una devoció pura i illimitada.

Pocs artistes tindran un concepte més pur, més noble de l'art, que aquest Mateu i Pla, enamorat de la costa brava.

Mateu i Pla exposa ara uns carbons a les Galeries Laietanes, uns carbons tan perfectes, que arriben a donar la visió del color. Poques vegades hem vist tractar el carbó amb més delicadesa, amb més comprensió, amb més coneixement de la bellesa que enclou.

Aquests carbons de la costa brava que Mateu i Pla exposa són dignes d'un gran artista.

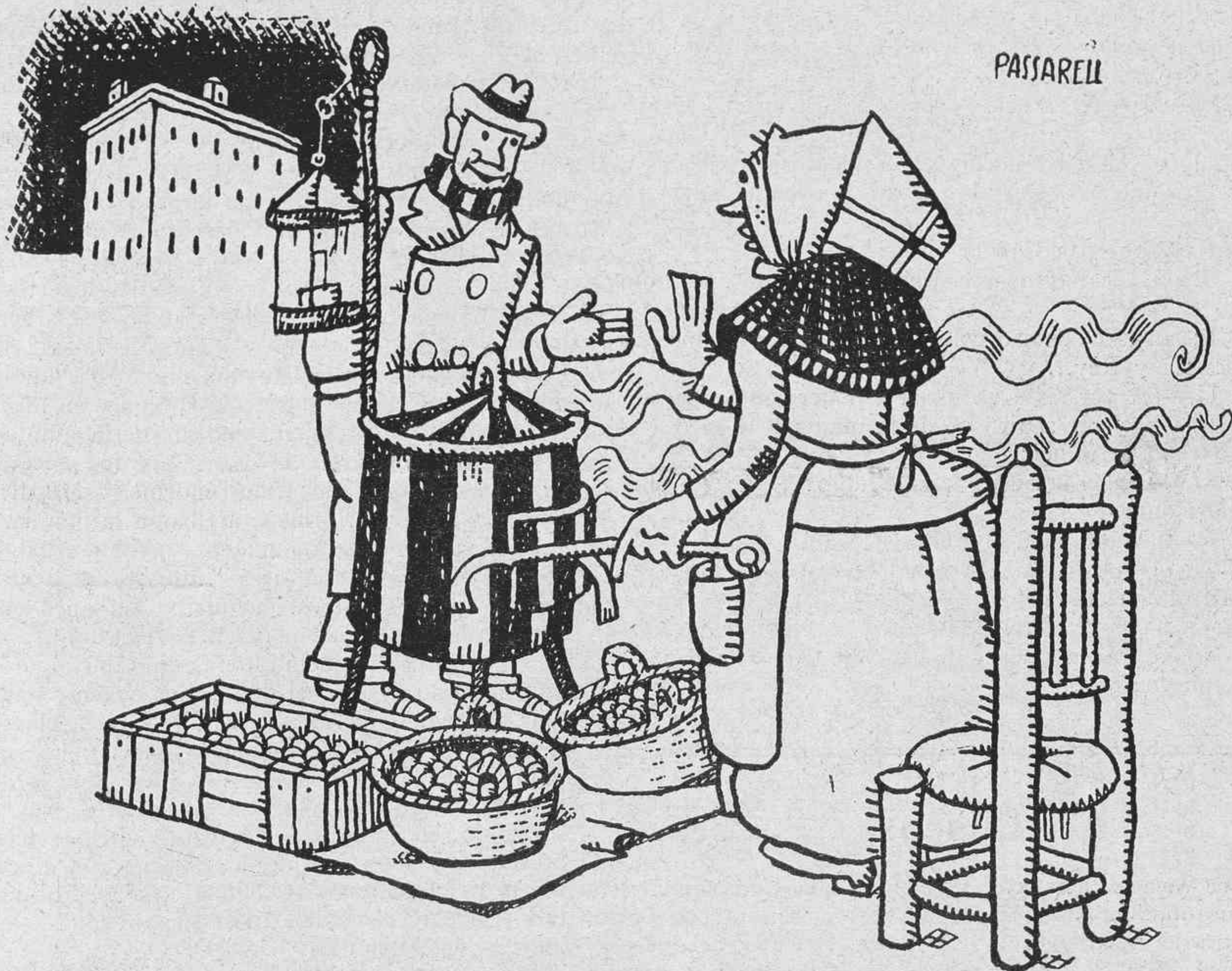
VIRAI

EPIGRAMA

No haveu vist mai, adalerat, el riu,
com corre vers la mar, la seva aimada?
Ell s'hi abandona freturós, lasciu;
ella el rep manyagaire, enjogassada.

En el precís instant de l'abraçada,
"Què ets dolç" — ella li diu;
i ell li respon: —Salada!

MAYET

DEL TEMPS

--Aquest any, sí que hi ha abundor de castanyes!

D'UNA CRÒNICA D'“EL SOL” DE MADRID

El diàleg de la U. i la P.

En la secció “Charlas al Sol”, que signa “Heliófilo”, pseudònim del director senyor Fèlix Lorenzo, es publica el següent diàleg:

La U.—Comadre: en tantos años como llevamos juntas, no he visto cosa igual.

La P.—¿A qué se refiere usted, comadre?

La U.—¿A qué me voy a referir? A lo solas que estamos.

La P.—Ya, ya. Tiene mi maridito venas de loco. Antes no cabía la gente en casa. Ahora no viene ni el cartero.

La U.—Somos demasiado honradas, ¿sabe usted? Y no es eso lo que buscan los hombres. A muchos les leía yo en los ojos que se estaban aburriendo a nuestro lado.

La P.—Pero, señora, ¿y las mujeres? ¿No decían que nos querían tanto? ¿No procurábamos hacerles amable la visita a fuerza de té y a fuerza de pastas? Pues tampoco se nos acerca una ni por casualidad.

La U.—¿Qué cambios! ¿Se acuerda usted de lo bien que salían nuestras reuniones en “El Debate”? Pues ahora no nos nombra siquiera. Y eso que aquí se ha enseñado siempre lo que él pueda enseñar. Nuestro lema ha sido siempre el suyo: Religión, Patria y Rey. Y aquí venían tantos obispos como a su casa. ¡Hay que ver, comadre! Ya no vienen ni los obispos...

La P.—Son hombres al fin, aunque santos. Peor es lo de nuestro órgano, que no suena casi. Apenas nos nombra. Anoche estaba yo leyéndolo y se me abría la boca. Verá usted cómo acaba diciendo que somos dos viejas teñidas y reaccionarias.

La U.—¿Recuerda usted cuánto nos divertíamos? Muy honestas, eso sí; pero no hemos tenido nunca demasiados repulgos. Aquellas noches en Villa-Rosa, rodeadas de amigos obsequiosos, bebiendo chatitos y oyendo cantar flamenco...

La P.—Y el palco en la plaza.

La U.—Y los estrenos de Martín, cochinitos, pero muy alegres.

La P.—Bueno, comadre; no salga usted por ahí. Religión, Patria y Rey...

La U.—¿A ver si se va usted a poner tonta conmigo!

La P.—Y a ver si tiro yo de la manta y le saco a usted los trapos a relucir.

La U.—¿Sabe usted lo que le digo? ¡Que le den a usted dos duros!

La P.—¿Ande usted por ahí, so beata!

La U.—¿Que la parta a usted un rayo, so tanguista! (Se tiran del moño; sube la portera. La U se va por un lado. La P se marcha por otro. La portera echa la llave y pone en la puerta de la calle este letrero: “Se alquila un cuarto”.)

Discos

Una vegada més hem d'aplaudir a la Companyia del “Gramófono” el bon encert en posar a la venda la bella partitura de la sarsuela *El Dúo de la Africana*, del mestre Caballero, sota el següent repartiment: Antonelli, senyora Melo; Guiseppine, senyor Arnó; Cherubini, senyor Cornadó; Pérez, senyor Vidal; secundats pel senyor Torró i chor, sota la direcció del mestre Gelabert.

Seguint el camí emprès, podrem comptar amb un esplèndid arxíu de discos.

En seguiran d'altres, entre ells creiem que *Las Golondrinas*, *El Puñao de Rosas*, *Las Carceleras*, etc., etc.

Podem estar orgullosos de tenir una casa com “La Voz de su Amo”.

AGREDOLÇOS

EL REPÒS DELS FARAONS

La majoria dels arqueòlegs que componien la brigada del difunt lord Carnarvon, la qual, com tothom recorda encara, descobrí la tomba i els tresors fantàstics de Tut-Ank-Hamen, han anant morint tràgicament. Ara, fa pocs dies, el telègraf ens anunciava la mort d'un dels seus darrers supervivents...

Els anglesos, que llegeixen la Bíblia amb la mateixa fe que els nostres ortodoxos passen el Rosari, i que són molt supersticiosos, no deixen de preguntar-se fins on arribarà la venjança del Faraó...

Però, que es tranquil·litzin els temerosos anglesos. Si els faraons haguessin hagut de venjar-se de tots aquells que en el transcurs dels segles violaren llurs tombes, quina feinada no haurien tingut, quins carnatges més copiosos no haurien hagut de portar a cap!

Perquè no és d'ahir, ni exclusiu dels anglesos, l'empresa temptadora de saquejar els sepulcres de les mòmies il·lustres. En tots els temps hi ha hagut pobles que han fet profitoses incursions per la vall dels Reis. I, abans que tots, els mateixos egipcis, ja que prou pena tenien els faraons a protegir les sepultures reials de la cobejança de llurs propis súbdits.

La vall dels Reis és un paratge desert, d'una absoluta nuditat. Ni un arbre ni una herba. No res que indiqui la més petita possibilitat de vida. Roquerars abruptes, pedregam pertot.

Ací i allà unes portetes enreixades, obertes en la roca viva, anuncien l'entrada de les tombes. Darrera la porta, unes escales, després més escales. I sales i més sales... Cada tomba és un palau, una ciutadella, un temple subterrani. I en el seu indret més pregon, en mig d'una majestuosa solitud, en el mateix cor de la muntanya, reposa el sarcòfag del faraó. I aquest sarcòfag encara, fet generalment d'un bloc de granit enorme, conté diversos taüts de metall, de fusta, fins a arribar a la mòmia.

Tot aquest vast monument, per altra banda, està cobert de dibuixos i pintures pintoresques. Tota la vida de l'antic Egipte, de tres, de quatre mil anys enrera, hi és representada. És una meravella. Hi ha un art, una elegància, un sentit del detall tan admirable, que de vegades iguala, si no supera, el que temps a venir havien de produir els segles més il·lustres de la Grècia clàssica.

Malgrat tot, però, els antics egipcis, que volgueren assegurar el més gran secret i la més gran seguretat a llur darrer estatge, són avui dia exposats, al cap de quaranta segles de repòs august, en totes les vitrines dels més grans museus del món. Aquesta violació tan descarada d'uns morts tan pudorosos té alguna cosa de xocant. I, tanmateix, els egipcis actuals mostren, en aquest respecte, una indiferència infinita...

¿Què dirien, però, els anglesos, si uns estrangers anaven a Londres a desenterrar llurs reis per a exposar-los després en un museu llunyà?

PEROT

Art i Artistes

GALERIES LAIETANES

La característica dels dibuixos al carbó exposats per En S. Mateu i Pla és la fogositat juvenívola amb què estan construïts, i això, junt amb l'esperit de sinceritat que dóna la norma de totes les obres d'aquest artista, les fa altament simpàtiques.

Gairebé tots els dibuixos són de trossos de la nostra costa brava escollits per un que posseeix clara visió per a descobrir els indrets més característics i atractius. En resum, es tracta de l'Exposició d'un mestre del seu art.

* * *

Els paisatges olotins d'En J. Olivet estan ben interpretats i tenen un encís que els fa agradosos.

* * *

Dintre del que podríem dir-ne extravagàncies de bon gust, són de remarcar les fantasies de color exposades pel Príncep de Moldàvia, Maurici de Vassal. Tenen un valor de personalitat pròpia i estan fetes amb un sentit altament decoratiu, dintre de la fantasia més deslliurada de prejudicis.

Com que tot plegat té un valor, i no hi ha res que ofengui el bon gust, fins el més aficionat a lo clàssic ha de reconèixer un valor positiu a les obres del Príncep artista.

* * *

La sexta Exposició dels "Conreadors de les Arts" resulta una vera manifestació de la potencialitat de la nostra joventut artística en totes ses manifestacions.

Sortosament, no es tracta d'una manifestació monòtona de seguidors d'una escola, sinó d'una col·lecció de mostres de totes tendències i de les orientacions més diverses. Hi ha, cal dir-ho, poca-soltes amb pretext de cubisme, modernisme, o lo que sia; però al seu costat contrasten encara més, retrats com els presentats per l'Antoni Bescós o els dibuixos d'En Josep Picó.

Es fan també remarcar les pintures d'En Francesc Guinart, de N'Huc Staccioli i de N'Alexandre Coll, essent, finalment dignes de lloança un bodegó d'En Ramon Ribas. L'escultura està representada per les obres d'En Francesc Carulla, un minyó que, si segueix treballant amb fe, farà bona via.

En resenyar les obres de l'última Exposició, vàrem ometre parlar de les escultures d'En Fenollarch, i fou llastimós, ja que demostra unes condicions excepcionals, i especialment presentà un nu que és una meravella de forma i d'execució. Amb nois així, l'escultura porta camí de no decaure pas a casa nostra.

LA PINACOTECA

En Domènec Carles presenta flors, paisatges i marines. Les primeres inexpressives i brutes de color, i el reste fa joc amb les flors.

INTERESSANT EXPOSICIÓ

Hem rebut una invitació signada pels escenògrafs Maurici Vilumara, Salvador Alarma, Oleguer Junyent, Antoni Pous i Carles Pirozzini, tots ells grans amics de Frederic Brunet, mort recentment a la nostra ciutat.

Frederic Brunet, pintor escenògraf, va recollir, amb la seva mà mestra, una col·lecció dels més bells indrets de tota Espanya en magnífiques aquarelles plenes de vida i

color. Prova d'això és que la Junta de Museus ha adquirit vint obres de dit pintor.

Els firmants de la invitació, tots d'un alt prestigi en el difícil art de l'escenografia, recomanen dita exposició que creuen serà un èxit de venda, perquè els preus són assequibles per a tothom que sigui amant de l'art.

BORIEL.

—I què fas, ara?

—Mestra modista.

—Ja es veu, pel que ensenyas.

FORASTERS

—La plaça està bastant bé; però hi sobren pedestals.

Sant Frances d'Assís

Sols hi ha tres ànimes.

La sublim, la sensible, i la congruent; aquestes tres qualitats essencials, posades a les consciències, fan els caràcters de la gent; i ens sembla que, al món, hi ha moltes ànimes, i som quatre gats perfumats amb aquestes tres essències espirituals.

Som tants que anem arrosats de la mateixa substància, que no és difícil establir paral·lelismes; ara, que, a vegades, per fer aquestes comparacions, cal traslladar-nos a les regions etèries per cercar ànimes comparables a la mostra, o a Sant Boi, per no anar tan lluny.

Els miracles tenen una influència relativa en l'ànima, i això és degut a què molts sants, en morir, la deixen al proïsme, perquè la vagin usufructuant; per això, avui, encara hi ha miracles; ara, que la civilització ens els fa passar inadvertits, pel maquinisme que hi ha a la mà de l'home, que tot sembla fer-se tocant uns ressorts, i no ens sorprenen com els avantpassats.

Aquella ànima sublim de Sant Francesc d'Assís la podríem trobar molt bé, si volguéssim cercar-la; ara, que seria una miqueta difícil, perquè a través del temps, es fa difícil, i no val la pena; a vegades es descobreixen elles mateixes.

Aquell franciscà errant, avui, passa entre nosaltres com un polític romàntic; i el seu misticisme és, avui, per nosaltres, una contemplació virgiliana, explotada per una agència de turisme; els seus romiatges els faria en "yacht", en "Pullmann", o en "Break", i es traslladaria d'Orient a Buenos Aires, amb totes les comoditats possibles; es preocuparia de la pesseta per tal de redimir el poble; els sants que el voltaven són avui una lliga de cavallers congregants; ell, en comptes d'ésser un sant, seria un "leader"; no fundaria convents, sinó que ara fa altres fundacions més cònyenients; si guaria malalts i ressuscitava morts, ara també ho fa, tot emprant metzines heroiques i amb uns tocs al nas.

La seva figura apostòlica, el seu hàbit miserable, la seva barba camboniana, els seus costums morigerats i la seva ànima sublim, apareix entre nosaltres com l'abstracte d'un personatge apocalíptic.

Ara, com també hem volgut retreure l'ànima d'aquell Crist de l'Edat Mitjana, també podríem cercar l'ànima d'En Rosegacebes, que aquesta no ens costaria gaire de trobar-la per la seva popularitat.

BALDOMER XIFRÉ

DEFALLIMENT

Després del tast del bes, se t'endevena
assaborint el gaudi del pecat,
pel deliqui sublim que el cor afina,
com si un bri l'envaís, d'eternitat.

Ets, del panteig que va ofegant la sina,
àtom de benestança, insospitat,
inconsciència de nin, subtil boirina,
raig de claror dintre la fosquedat.

A la passió del bes que les ha unides,
font-se en una sola, dues vides
en idèntic desig, pecà i sentir,
serena, et prefereix l'ànima mia
tant, que clos en el pit, ella voldria,
per infinit, poder-te retenir.

M. CODINA.

Ratxa de suïcidis

Un amic nostre opinava, l'altre dia, que, després de les cues d'aqueixos tristos desarrelats que havien estat socis de determinades entitats polítiques i ara s'apressen a donar-se de baixa, vindran les ratxes de suïcidis corresponents als senyors "fals" i "quals" qui, rosegats pel remordiment de llurs lletges facècies i en constatar que no els volen deixar inscriure en cap tertúlia, ni tan sols en les que es dediquen a fer ball els diumenges a la tarda, optaran per llençar-se en braços de la Intrusa, preferint morir a viure constantment rosegats per la vergonya de no poder conviure afectuosos i fraternalment amb llurs conciutadans.

I aqueix amic, temerós d'haver de presenciar l'horrible tragèdia, ens suplicà que féssim avinent als desesperats que es troben en aquell cas, que el mal llur pot tenir encara remei, si hi ha bona voluntat per part d'ells i ganes de seguir millors viaranys per part de tots.

Diu l'amic que els desesperats podrien fer, abans que tot, un bon acte, un acte ben públic, de contrició; confessar tots els pecats, demanar perdó al *papa* i a la *mama*; prometre de bo de bo que no hi tornaran mai més; i fer bondat i treballar per casa.

Anem a pams. En això ja no estem tan conformes amb el nostre amic. Ens ha semblat sempre una afirmació molt gratuïta això que asseguren alguns que el suïcidi és una covardia. Nosaltres havem conegut suïcides que s'han llençat a les lloses del carrer des d'un entresol, i d'altres que s'han llençat també a les lloses del carrer des del terrat d'una casa de set pisos. Quins foren els més valents?... Cal reconèixer, en tot cas, que en la covardia dels que intenten matar-se existeixen gradacions i termes mitjos.

Altrament, si és cert que hi ha d'haver aqueixa ratxa de suïcidis que preveu el nostre amic, el que ens sembla prudent i digne, el que cal, davant la tràgica resolució d'aqueixes criatures suara políticament desarrelades del pairal terror, és aconsellar-les assenyadament respecte a la mena de mort violenta que podrien adoptar.

Procediments per a suïcidar-se, n'hi ha de diverses menes:

a) el tret de revòlver. Molt romàntic, molt castís. Però cal una arma; i les armes sempre són perilloses.

b) el gas; deixar oberta l'aixeta del gas, en anar-se'n al llit. El defecte d'aquest procediment, és que al cap del mes la factura de "La Catalana" puja un grapat de pessetes.

c) el mar, de cap a l'aigua. Sistema molt expeditiu i baratet, però el cadàver, embotit de cos, desfigurat de rostre, queda molt lleig, molt poc natural.

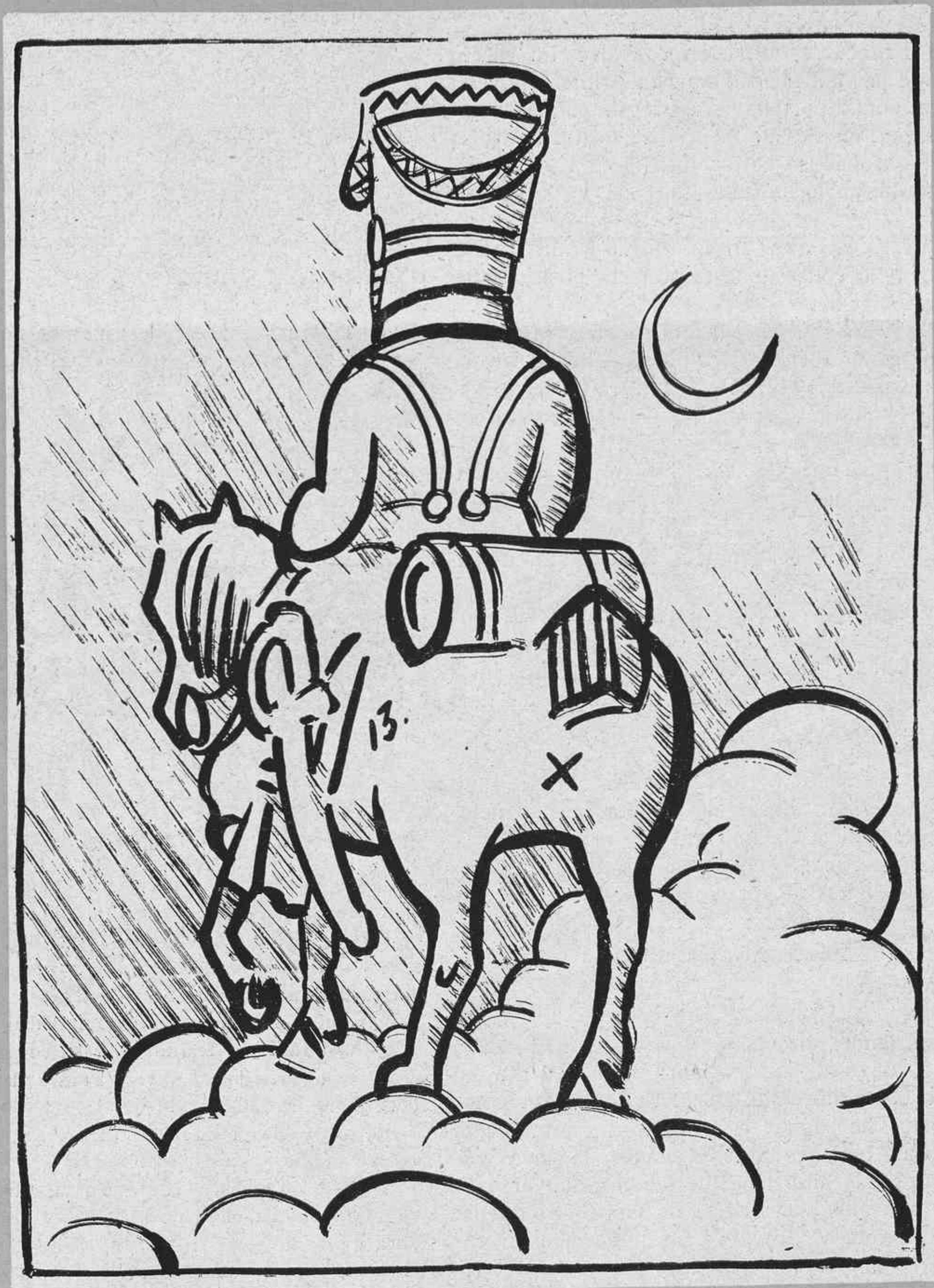
d) l'arsènic, àcid pícric, els llumins. D'una gran eficàcia, però ja s'hi mata l'Enric Borràs al "Nuevo" cada nit, i dirien que és còpia.

e) el carril de Sarrià. Molt propi, però s'ha d'anar a cercar massa lluny, car d'ençà de les obres del carrer de Balmes, no surt a pla terreny fins més amunt de Sant Gervasi.

Fet i fet, doncs, el suïcidi més recomanable per a aquells que de resultes dels canvis polítics tinguin a bé l'abandonar el món dels *vius*, és aquell tan tràgic que presenciarem un dia al carrer d'Aribau: Un bon senyor que des d'un entresol es llençà al buit; dessota del balcó hi havia una vela de lona estesa que li parà el cop, i dessota la vela hi havia la tauleta d'un bar... en la qual li fou servit un saborós "cock-tail".

FRA NOI

La dictadura

Bon vent i barca nova!

La rossa de mal pèl, novella de J. M. Francès.

Josep Maria Francès és un escriptor jove, un escriptor nou. Abans de la publicació d'aquesta primera novella, el seu nom havia sonat poc, havia aparegut poques vegades en les fulles periòdiques de la premsa nostrada. Josep Maria Francès ha trobat un editor intelligent i audaç que s'ha arriscat a publicar la novella d'un escriptor gairebé inèdit.

Gràcies a aquest gest, avui Josep Maria Francès ja és un escriptor més a la colla, un escriptor de positiu valer i amb personalitat pròpia.

Hem llegit *La rossa de mal pèl* amb atenció profunda, i hi hem vist un gran novellista. No està encara format del tot aquest novellista, però ben poc li falta.

Josep Maria Francès té, com pocs novellistes joves —com cap més tal vegada—, una gran traça en construir, en estructurar la novella. Això és sempre cosa difícil, i més en un jove. En aquest sentit, Josep Maria Francès ha fet un treball digne i segur. No abandona mai els personatges, els va perfilant, detallant, accentuant, a mesura que la novella avença.

La novella primera de Josep Maria Francès és una desfilada, un anar i venir de tipus. Per a moure aquests tipus amb tanta facilitat, per tal que mai no perdin interès, cal ésser un bon psicòleg i un home destre en l'art de novellar.

A més a més, Josep Maria Francès, en pintar-nos algunes escenes del districte V, ho fa sense abusar, com tants altres escriptors han abusat, de la nota falsa i melodramàtica, d'una tendència de mal gust.

Breu: *La rossa de mal pèl* és una novella en la que hi ha grans encerts dignes de tot elogi.

Diàlegs dels morts, de Fontenelle. Traducció i prefaci de J. Farran i Mayoral.

Amb un gran amor, amb una devoció immensa, ha traduït Farran i Mayoral aquesta obra. Ens ho diu en el pròleg: "M'ha estat llibre de capçalera, m'ha fet companyia en viatges, l'he donat a conèixer a intel·ligents amics; he proposat, no sé quantes vegades, la seva traducció a la incomprensió impermeable d'editors diversos". Avui, gràcies al bon gust i al criteri de Carles Soldevila, director de la "Biblioteca Univers", es publiquen en català els *Diàlegs dels morts*.

J. Farran i Mayoral ha fet als lectors de Catalunya un bell present traduint els *Diàlegs dels morts*, de Fontenelle. Fontenelle no és pas —llastimosament— tan conegut com Voltaire o Rousseau, que són els déus màxims d'aquest Olimp que el segle XVIII francès bastí amb llustrina i paper pintat. El mateix passa amb Diderot. Ni *La paradoxa del comediant*, de Diderot, ni els *Diàlegs dels morts*, de Fontenelle, no són la gran *machine* que acostuma a aplaudir i a consagrar el públic. Però tant l'un com l'altre són llibres aguts, espirituals, intel·ligents, no gens vulgars.

Tots els elogis a Farran i Mayoral per la traducció d'aquests magnífics *Diàlegs dels morts*, de Fontenelle.

La Revista. Quaderns de mil noucents vint-i-nou. Juliol-Desembre.

Quinze anys de publicació porta *La Revista*, l'obra que ha merescut uns mots grollers d'aquest pobre diable, cada dia més desacreditat, que es diu Josep Pla.

Els quaderns de Juliol a Desembre del passat any són interessants com tots. López-Picó ha posat en aquesta obra meritíssima tot el seu amor, tota la seva intel·ligència.

Cal remarcar en aquests quaderns la traducció d'*Anna Christie* d'Eugeni O'Neill, feta per Millàs-Raurell; "Moralitats i pretextos" —agudes, fines, nobilíssimes consideracions crítiques—, de J. M. López-Picó; "La normalització de la gramàtica", de Pompeu Fabra; *Concepte de la poesia*, d'Agustí Esclasans, un dels nostres més interessants escriptors, un dels més originals; "La rica pobra", de J. Roig i Raventós; "Llibre d'imatges", de M. Planas Bach.

ALPHA.

Altres llibres rebuts:

Excursionisme i ciutadania, de F. Pujol i Algueró.

La disciplina mental, de Ramon Turró, a cura de Leandre Cervera.

Represa de la primera ofrena, de J. M. López-Picó.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

ORQUESTRA PAU CASALS

Concerts d'hivern

Ha començat la Sèrie XVIII amb aquesta audició solemnia dedicada del tot a executar obres d'autors catalans. Gairebé totes elles podrien figurar en els concerts reservats als clàssics alemanys. Les "Boires", però, del senyor Lamote de Grignon, fill, m'han semblat massa espesses, probablement per la meua manca de tècnica musical.

M'excusaré de fer un anàlisi de les altres obres escrites pels mestres Samper, Vives, Toldrà, Morera, Garreta i Zamacois. Fora la "Damnació del Comte Arnau" (Toldrà) i "Gracieta, o la Festa Major" (Morera), ja eren conegudes del nostre públic.

Si hem de dir la veritat, se'n va dur la palma la 1.ª "Suite" de "Cançons i danses de l'Illa de Mallorca" (Samper). És una obra d'un viu color, fresca, de belles i emocionants sonoritats. En ella el seny local s'eleva, a còpia de força en l'expressió, a una noble tessitura.

Em va semblar que el públic estava preocupat per una passió indecisa que no acaba de trobar la seva manifestació externa, i que a conseqüència d'això, aplicava criteris no musicals a l'apreciació de les obres.

No s'hi encaparrí, Mestre Casals. El Palau estava ple, però qualsevol hauria esperat ovacions que no es varen produir. La mateixa obra de Samper fou rebuda amb més entusiasme al Liceu. Dues-cents audicions són ja un esforç històric. El fet de no desentonar les obres catalanes de les que sol executar aqueixa orquestra, ens havia d'omplir a tots d'orgull.

Però estem estabornits. I no hem trobat el mot, la rega,

la canal per on el nou sentiment s'esbravarà. Qualsevol diria que estem en roda, quan recordem els entusiasmes d'altres temps. Es segur que no tornarem al gest d'abans; però encara no hem trobat el gest d'avui.

La idea vostra, però, Mestre Pau Casals, és la bona. Pugem de peus damunt dels resultats assolits. I senyalem el valor simfònic de la nostra música. Oidà!

CLAU DE SOL.

ROMEA

"L'home que faltava" és una comèdia francesa de Fèlix Gandera. L'ha traduït Salvador Vilaregut i ha obtingut un gran èxit.

Aquest èxit és ben merescut. "L'home que faltava" és una

la realitat del teatre. Però sempre seran més interessants els drames que Shakespeare escrivia que els que li passin o puguin passar-li a un veí de l'escala.

"L'home que faltava", de Fèlix Gandera, és una comèdia que té gràcia, enginy, interès, agudesa; una de les millors comèdies que s'han estrenat aquesta temporada. Salvador Vilaregut l'ha traduït amb la fidelitat i l'encert que posa sempre aquest estimable escriptor en les seves traduccions.

Manuel BORRELL i MAS.

NOVETATS

Santiago Rusiñol, el nostre gran amic Santiago Rusiñol, ha estrenat una obra nova. Aquesta obra nova té tres actes i es titula "Miss Barceloneta".

A. F. P.

comèdia amable, enginyosa, espiritual. No conté grans problemes ni transcendentalismes, però tampoc hi fan cap falta, car no tot ha d'ésser teatre de problemes greus. Quant al transcendentalisme, una comèdia qualsevol, sempre que sigui intelligent, pot tenir la seva transcendència. Recordem, com exemple, "Civilitzats tanmateix", de Carles Soldevila.

Hom diu que tot lo que hi passa és fals i arbitrari, que és una comèdia artificiosa, mancada de realitat. Sí, potser sí, potser és així. Però caldria discutir-ho, caldria esbrinar fins on una comèdia és real i des d'on deixa d'ésser-ho; si la realitat del teatre té res a veure amb la realitat de la vida; si l'autèntica realitat en què es mou l'home té res a veure amb la realitat que crea l'home. No sé pas fins a quin punt són reals obres com "Edip", "Otello", "Tartuf", "El alcalde de Zalamea", "Brand", "Terra baixa"—i les trio, a l'atzar, ben diverses, ben dispars entre si—, que tenen una profunda rel humana.

La realitat de la vida—sortosament—té poc a veure amb

La nit de l'estrena, el teatre estava ple de gom a gom, cosa natural tractant-se de l'autor de "L'alegria que passa". Entre la concurrència, hom pot dir que hi havia el bo i millor de Barcelona: escriptors, artistes, senyors, grans dames. Abundaven les "toilettes" esplèndides i els abrics de pells. I abundaven, a fora al carrer, els autos particulars més esplèndids.

Aquest públic aplaudí amb entusiasme i rigué francament l'obra. A cada final d'acte fou reclamada la presència de Santiago Rusiñol a l'escenari. En acabar l'obra, entre grans aplaudiments, es veié obligat a parlar i ens digué amb paraula eloqüent i graciosa les raons que l'havien induït a escriure "Miss Barceloneta" i la finalitat que perseguia. Ja no cal dir-ho: es repetí l'ovació.

Breu: la del dilluns fou una nova vetllada de triomf per a l'autor de "La mare", "El místic", "L'heroi", i tantes altres comèdies que han enriquit el teatre català.

I és que per Santiago Rusiñol no passen els anys. Segueix essent un dels autors més joves de Catalunya. I ho palesa

aquesta darrera obra, "Miss Barceloneta", que és una obra de jove.

Amb "Miss Barceloneta" ens ha demostrat Santiago Ru-siñol que encara pot escriure grans comèdies, car domina l'es-cena i el diàleg com pocs altres autors.

La interpretació, molt bé per part de les senyores Morera, Fornés, Fàbregues i Gay, i per part dels senyors Gimbernat, Martí, Aymerich, Bañeres, Torrents, Galceran, Ferràndiz, Go-mez.

Per a finalitzar la vetllada, que és de les que es recorden sempre, hom representà "El triomf de la carn", sàinet—com sap tothom—del mateix autor, que el públic acollí amb grans rialles.

A. S.

TALIA

S'ha estrenat "Maya", la gran obra de Simon Gantillon. No som a temps de parlar-ne amb l'extensió i l'atenció que mereix. Per avui resignem-nos aconsellant a tots els que es-timen un teatre intelligent i fort, que la vagin a veure. I ens ho agrairan.

ESPAÑYOL

Tampoc podem parlar de "K. O., l'ídol de les dones", sai-net d'Amichatis i Oliva, perquè aquest número ja està en mà-quina.

Ho farem el número vinent.

OLYMPIA

Dilluns passat varen debutar, després de més de set anys d'actuació, els millors clowns que corren per tot el món, els cèlebres Antonet i Beby.

El clown Beby

En sortir a la pista, esclatà una ovació de les que formen època, de les que se senten fins a l'altra part de món.

Ens en alegrem molt de tornar-los a tenir entre nosaltres; ja saben que els estimem de debò.

Continuen els 110 lleons del capità Schneider, i les altres atraccions que completen el programa.

En Gibert és dels empresaris que coneix el gust del públic. I nosaltres, encantats.

ENTREACTES

OBRA NOVA D'AMBROSI CARRION

Ambrosi Carrión ha llegit una obra nova a la companyia de Romea.

Sabem que l'obra s'estrenarà aviat. Li desitgem un èxit.

ACTRIU ESTRANGERA A L'ESPANYOL

Sembla que molt aviat debutarà al Teatre Espanyol una gran actriu nordamericana que també s'ha dedicat, en manetes ocasions, a la cinematografia.

Marinereta

En la clara llunyania
s'hi albirava un puntet bru:
era el gussi que partia,
i en el gussi hi eres tu.

Tu, la brava marinera,
que al matí et fas mar enllà
en una barca lleugera
que Déu sap quan tornarà.

Ta cabellera daurada
tota se t'esbulla al vent,
un vent com una besada
flamejant de sentiment.

Ai, marinereta rossa
que comandes el timó,
bé et coneix el mar de Tossa
per la teva formosó.

Mes no allarguis pas l'absència,
que el llebeig ja està en recel...
Quina dolça competència,
ulls blaus entre mar i cel!...

En la clara llunyania
s'albirava un puntet bru...
El meu cor tot s'hi fonia;
Cel i Mar eren en tu.

MAYET

COÑAC VALDESPINO "F. L. B." Y "EXTRA"

“Des del dia següent al de la dimissió del general Primo de Rivera, és incessant la desfilada de persones que van a dar-se de baixa a les oficines de la “Unión Patriótica”. (Dels diaris).

A moro mort... gran llançada!

S'ha inaugurat la temporada de braus.

Abans les “corregudes” eren només a l'estiu; però, pel que es veu, l'ordre de les coses varia en tots els aspectes. Tots aquells avantatges de la llum i del color que l'espectacle taurí donava a l'estiu, han passat a segon terme; ara el públic de “sol” disfruta més que el públic de l’“ombra”.

A l'estiu, els entusiastes llencen ventalls i barrets de palla a la pista. Ara hi llencen bufandes i guants.

A l'estiu, s'hi mengen cacauets. Ara, castanyes torrades.

Sigui com sigui, suant o bufant-nos els dits, el cas és que s'ha inaugurat la temporada de braus. I que havem pogut admirar el “Niño de la brocha”. Una esperança catalana; tan esperança com l'Estelrich; tan esperança com En Dalí.

Hom diu que per a celebrar l'estada a Barcelona d'aqueixos 110 lleons tan naturals i autèntics, la penya “Arca de Noè”—que, com sabem, està formada de racionals amb nom de bèstia i en la qual hi abunden els “lleons”—prepara una gran festa, un “bestiatge” importantíssim dedicat al rei de la selva.

L'acte s'anunciarà oportunament.

En què consistirà?... Ara com ara, és una incògnita.

Tant podria ésser un gran àpat fraternal dins la gran gàbia de l’“Olympia”, com un missatge al domador. Encara, que creïem que la penya es decidirà per aquest darrer projecte.

Quina “ferada” tan esgarrifosa, cavallers, es presenta actualment al circ del “Teatre Olympia”!...

Res menys que 110 lleons autèntics, naturals, de carn i ossos, amb ullals i urpes i crinera.

Quan un hom els veu tan prudents, tan mansois, tan relativament assenyats dins la gran gàbia, no es pot demés de pensar quina fóra l'actitud de 110 escriptors, novel·listes, poetes, autors dramàtics, intel·lectuals de tota mena, que es trobessin tancats en una gàbia així.

Quin domador seria capaç de posar-los a rotllo?

Un d'aqueixos casinets que ara hauran de plegar perquè han acabat llur objecte i perquè ja no tenen raó d'existir, no existint l'ànima que els aguantava; un d'aqueixos casinets, doncs, ve't aquí que havia projectat celebrar un ball per Carnestoltes.

Mes, com sia que del Carnestoltes encara n'hi ha per dies, i davant el temor que, d'un dia a l'altre, hauran de tancar per manca de socis,... quina n'han feta?...

Avançaren el ball de disfresses, i aquest fou celebrat diumenge passat, amb gran contentament de la gent jove.

Una manera digna de cloure la xerinola que venien fent sis anys ençà.

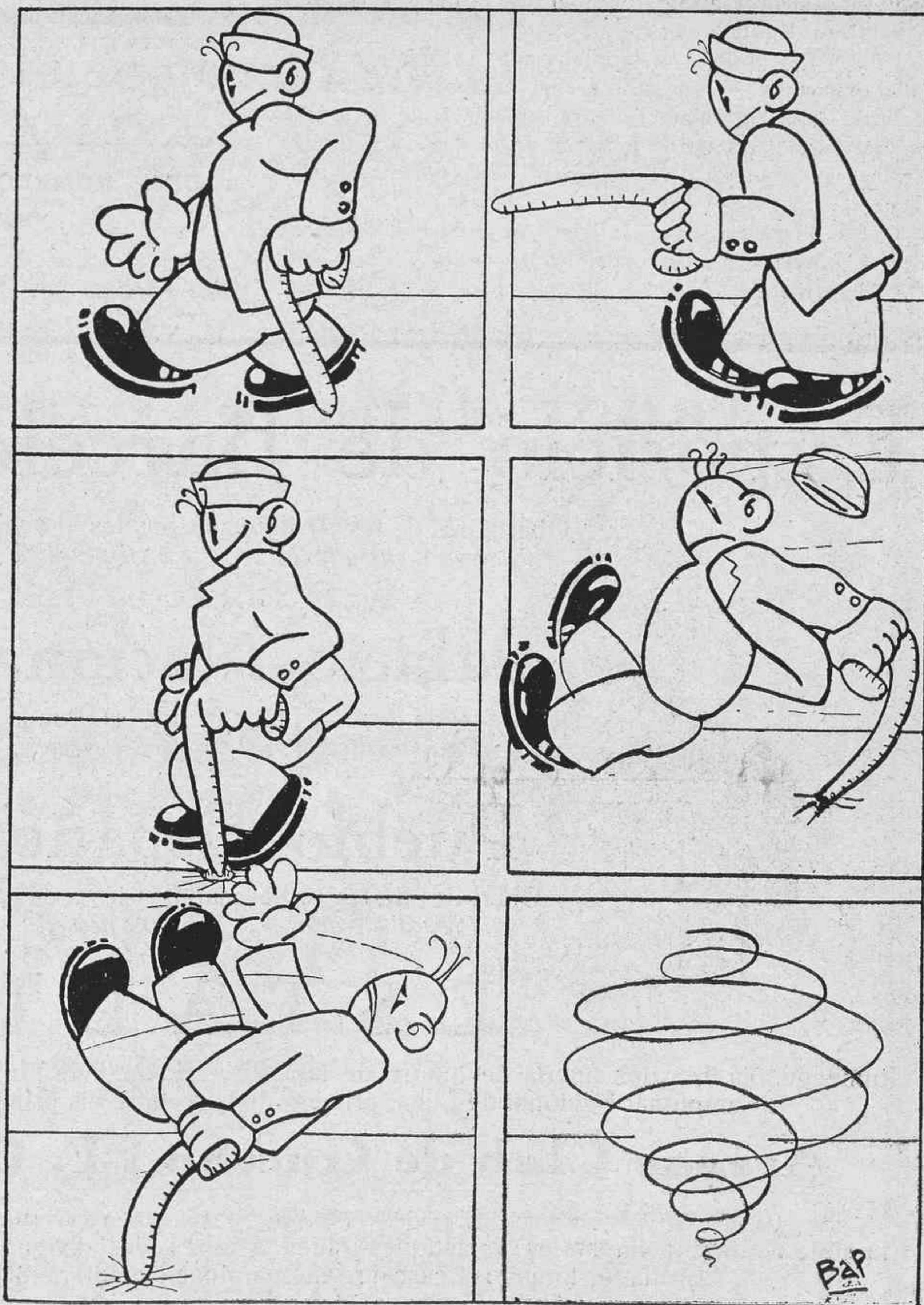
U. P.!

Última paraula!

Última pena!

Última pesadesa!

U. P.... R. I. P.

En Quimet compra un bastó

Diuen de Fregenal de la Sierra que a la finca "Carbajo", els llops es menjaren dos rucs.

Quan vegeu la barba del vostre veí cremar, poseu la vostra a remullar.

"Per què — es pregunta Voltaire al "Diccionari Filosòfic — no dir el "benedicite" i les gràcies al llit, talment com a la taula? Una bella companya, bé val un bon dinar!

Llegim:

"Demà, a primeres hores del matí, estarà d'arribada en el nostre port el gran transatlàntic "Cap Polonio", que ve ple de turistes de vint-i-una-mil tones."

Turistes de 21.000 tones?

Cada un?

Serà qüestió d'arribar-nos al Port, per a contemplar aqueixos fenòmens.

Amb motiu de l'estrena de "Miss Barceloneta" hom ha constatat novament l'eterna joventut del nostre entranyable amic Santiago Rusiñol.

Més que en la profecia de la gitana que li va dir que viuria prop de cent anys, el seu secret vital es descobreix en les seves obres. Aquí en tenim una altra, un sàinet ple de gràcia, de vigoria pairal i de sàtira punyent.

Davant la cartelera del "Novetats" ho comentaven dos ciutadans:

"—Quina diferència, entre la joia i l'interès que desperten les obres còmiques d'aquest home i les de la majoria dels nostres comediògrafs!...

B. R. B. (París).—Ni la foto ni els versos, no poden anar. Li agraim, però, la seva gentilesa.

A. G.—Vostè ho fa bé, i ho farà millor. Però aquesta vegada no ens ha agradat. Envii alguna altra cosa, i faci-ho d'una major grandària.

G. L.—Aquesta vegada no farem res.

J. V. (Portbou).—No ho podem publicar, encara que no tem en els vostres treballs un gran avenç sobre els anteriors. Seguiu treballant, car teniu raó en ço que dieu en la vostra composició "Pels inspirats per la poesia". Llegiu, llegiu força!

R.—No ens acaba d'agradar. I això que en vós hi ha un veritable poeta. Però cal que no el deixeu morir, cal que el nodriu amb bones lectures. I amb bona gramàtica.

A. C. (Salt).—Ens plauria molt complaure'l, però no ens és possible. Segueixi treballant i estudiant.

J. J.—Anirà.

F. S.—En efecte, estan més bé, però encara no n'estan prou.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imp. "L'Esquella" i "La Campana". — Om, 8. — Barna.

Exposició de Barcelona 1930

Oberta des de les 10 del matí, fins les 9 de la nit.
Preu d'entrada al recinte 2,10 pessetes

Palacio Nacional

Obert des de les 10 del matí fins les 4 de la tarda.
Preu d'entrada . . . 1,05 pessetes

Pueblo Español

Obert des de les 10 del matí fins les 9 de la nit.
Preu d'entrada . . . 1,05 pessetes

ESTADI

Diuenge, dia 9, a dos quarts de quatre de la tarda, GRAN PARTIT DE FUTBOL corresponent al Campionat Nacional de Lliga, primera divisió, entre els primers equips dels Clubs

Arenas Club de Guecho i F. C. Barcelona

El públic podrà contemplar les fantàstiques il·luminacions i jocs d'aigua d'11 a 1 del matí i de 4 a 6 tarda Brollador lluminós i cascates en combinacions alternades, de 6 a 8 tarda.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Acaba de sortir el volum VIII

VOLTAIRE
DICCIONARI FILOSÒFIC

Traducció de Domènec Guansé. Pròleg de Gabriel Alomar

Ptes. 2,50

✧

Obras nuevas de actualidad

FRANCISCO VILLANUEVA

¿QUÉ HA PASADO AQUÍ?

Ptas. 5

✧

FRANCISCO VILLANUEVA

El momento constitucional

Ptas. 5

✧

EMILIO AYENSA

**Vista de la causa seguida contra el
señor Sánchez-Guerra**

Ptas. 5

✧

ALGO

Colección de poesías de **Joaquín M.ª Bartrina**

NUEVA EDICIÓN DECORADA

Ptas. 6

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

Escombrada

I quina casa més bruta ha deixat aquesta gent.